

<http://www.kormany.hu/hu/a-miniszterelnok/beszedek-publikaciok-interjuk/orban-viktor-beszede-a-magyarorszagi-nemetek-elhurcolasanak-es-eluzetesenek-emleknapijan>

Orbán Viktor beszéde a magyarországi németek elhurcolásának és elűzetésének emléknapiján

2016. január 19. 19:30

Orbán Viktor miniszterelnök beszédének szó szerinti leírata, amely 2016. január 19-én hangzott el a magyarországi németek elhurcolásának és elűzetésének emléknapiján Budaörsön.

Tisztelettel köszöntöm a német kormány képviselőjét, Koschyk urat. Köszöntöm Lenkovics Barnabást, az Alkotmánybíróság elnökét és az Alkotmánybíróság tagjait. Köszöntöm a magyarországi nemzetiségek képviselőit, a polgármester urat. Köszöntöm a Magyar Művészeti Akadémia elnökét, valamint a történelmi egyházak képviselőit. És tisztelettel köszöntök mindenkit, aki eljött ma ide, Budaörsre, hogy közösen emlékezzünk az elmúlt évszázad történelmének egyik fájdalmas és méltatlan eseményére.

Az 1940-es évek Magyarország egybefüggő szenvedéstörténetét rajzolják elénk. Megszállások, elhurcoltatás és elűdöztetés, egymást követő vagonok, gyászvonatok. A hangsúlyok, célok, okok és indítékok eltérhettek, de a konklúzió változatlan. Amikor Magyarországot megszállták – akár Nyugatról, akár Keletről történt –, mérhetetlen szenvedés lett a következménye. Arról tanúskodik a XX. század története, hogy amikor Magyarország elvesztette függetlenségét, akkor kitesztotta, kifosztotta, elűdözte, és végletesen kiszolgáltatott helyzetbe juttatta saját polgárait, azokat az embereket, akiknek a védelmére és értékeinek megőrzésére hivatott lett volna. Örök tanulság ez a magyaroknak arra, hogy a legkisebb esélyt sem adhatjuk egy olyan világ eljövételének, amelyben hasonló rendeletek és listák szülehetnek. Örök intés arra, hogy csak egy szuverén ország erős kormánya képes megvédeni különböző nemzetiségű állampolgárait a külső erőktől és a külső erőket kiszolgáló belső csatlósoktól.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hetven esztendővel ezelőtt, 1946. január 19-én hagyta el Magyarországot az első vonatszerelvény, amely elűdözött német honfitársainkat szállította Németországba. Csak január 19-én, egyetlen napon ezer embert vittek el. Február elejére Budaörs már teljesen kiürült, és hamarosan hasonló sorsra jutottak országszerte a svábok lakta települések százai. A hivatalos elnevezés kitelepítés volt, de ez a szó messze állt az igazságtól. Amit kitelepítésnek hívtak, az valójában a magyarországi svábok kifosztását és elűzését jelentette. Megfosztották őket a házuktól, és megfosztották őket a hazájuktól. Korábbi életükből annyit vihettek magukkal Németország porig bombázott városaiba, amennyi egy 50 kilogrammos batyuba belefért. És nemcsak azoknak kellett elhagyniuk otthonukat, akiket a világháború alatt besoroztak a német hadseregbe. A listára kerüléshez elég volt, ha valaki német nemzetiségűnek nevezte magát, vagy magyarnak vallotta magát, de német volt az anyanyelve, és elég volt az is, ha tudták róla, hogy annyira szereti Magyarországot, hogy sohasem szavazna a kommunista pártra.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hetven évvel ezelőtt egy kitelepítésnek álcázott deportálás zajlott le Magyarországon és Európa számos országában. És nem akadt egyetlen józanul gondolkodó felelős személy, beleértve a győztes hatalmak képviselőit is, aki szembeszállt volna ezzel. Olyan idők voltak azok, amikor Európa nem

tudott ellenállni az örült gondolatok csábításának. Ellenállás helyett, keresztény önmaga megtartása helyett inkább megadta magát. Kétszer is kapitulált, egymás után. Először a nemzetiszocializmus, majd a nemzetközi szocializmus csábításának engedett. Szomorú közös nevezője a nemzeti- és a nemzetközi szocializmusnak, hogy a kollektív bűnösség elve alapján egész népeket voltak képesek marhavagonokba terelni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A magyarországi németek egy olyan kultúrát vallhatnak magukénak mind a mai napig, amelynek szálai a magyar kultúra szövetébe fonódtak. Ha ezeket a szálakat kihúznánk, az egész szövet szétesne. A magyarországi sváb közösség Magyarország és a magyar kultúra szerves és elidegeníthetetlen részét alkotja. Ha hetven évvel ezelőtt az elűztek mindazt magukkal vitték volna, amit a magyarországi németek vagy német származású emberek letelepedésük óta a magyar gazdaságért, kultúráért tettek, akkor ma sokkal szegényebb lenne Magyarország. Elvihették volna például az első nemzeti irodalomtörténetünket – Toldy Ferenc –, vitték volna többek között a Parlament – Steindl Imre – és az Iparművészeti Múzeum épületét – Lechner Ödön –, vitték volna a magyar nyomdászat, gépgyártás és orvostudomány jelentős részét is. Magyarország egykoron több mint félmillió, német gyökereire büszke, szorgalmas, a saját lábán álló család otthona volt. Hosszú évszázadokon keresztül éltünk együtt, és százezrével fekszenek egymás mellett a földben német és magyar katonák szerte Európában. A mindennapok gondjait és bajait közösen oldottuk meg, ahogy a háborúk és válságok pusztításai után is együtt építettük újjá Magyarországot. És sokat tanultunk egymástól. Mi, magyarok például azt tanultuk meg a sváb emberektől, hogy a dolgos, szorgalmas munka a becsületes gyarapodás egyetlen lehetséges útja. A magyarországi németek erről a közös sorsról tettek tanúbizonyságot, amikor Kossuth lobogója alatt sorakoztak fel a kétféjű sasos zászló helyett. Ezt erősítették meg, amikor a magyarokkal vállvetve küzdöttek az első világháború frontjain. Ezt az összetartozást vallották meg az 1941-es népszámláláson is, amikor magyar nemzetiségűnek, de német anyanyelvűnek nevezték magukat. Végül pedig ugyanennek az érzésnek engedelmessé váltak, amikor néhány év múlva közülük számosan hazatértek a szegénységbe, a nyomorba, a kommunista rendszer megaláztatásai közé.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A mindenféle induló és ki tudja hová érkező gyászvonatok történetét mindannyian ismerjük. Emberéletek millióiba került, míg ráébredtünk: mi, Európa nemzetei együtt vagyunk erősek. Európa egyesítésének döntő oka éppen az volt, hogy soha többé ne fordulhassanak elő velünk ilyen szörnyűséges dolgok. Az európai együttműködés abból a felismerésből született, hogy minket, európai nemzeteket sokkal több dolog köt össze, mint ami szétválaszt. Mindannyian a saját szemünkkel láthatjuk, miképp bomlik ma napról napra Európa biztonsága, kerül veszélybe a keresztény kultúrára épülő életformája. Ma nem az a kérdés Európában, hogy egymás ellen fordulnak-e a nemzetek, a kérdés inkább az, hogy lesz-e Európa, meg tudjuk-e védeni az európai életformát és kultúrát, és vajon miféle kontinenst hagyunk örökül gyermekeinkre.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, kedves Barátaim!

A 1940-es évek történetének, amikor Európa útjai újra és újra az otthonukból elkergetett, éhező és valóban az életükért futó népekkel teltek meg, a legfontosabb tanulsága az, hogy bünt bűnnel jóvátenni nem lehet, vélt bünt bűnnel jóvátenni még kevésbé, és vélt bünt kollektív büntetéssel végképp nem. Büszkék lehetünk arra, hogy a magyar emberek húsz zavaros, átmeneti, posztkommunista év után végre határozottan letették voksukat a polgári berendezkedés mellett, s az országgyűlés végre megalkothatta Magyarország első demokratikus polgári alkotmányát. A polgári világ legfontosabb tartóoszlopa a méltányosság, megadjuk mindenkinek azt, ami megilleti. Ezért az Országgyűlés 2013-ban úgy határozott, hogy január 19. legyen a magyarországi németek

elhurcolásának és elűzetésének az emléknapja. Örök mementójaként a Szibériába kényszermunkára vitt hatvanötezer embernek és a kitelepítésre ítélt német családoknak. A mai évforduló azonban nemcsak megemlékezés, hanem egy felhívás is arra, hogy ne feledkezzünk meg mindarról, amit a magyarországi németek Magyarországért tettek és tesznek mind a mai napig.

A magyar kormány támogatja a hazánkban élő német honfitársaink identitásának, kultúrájának megőrzését. 2014 óta a Magyar Országgyűlésben fel lehet szólalni németül, a németek szószólója anyanyelvén beszélhet a parlamentben. Örömmel tölt el minket, hogy az elmúlt négy évben a német iskolák száma ötszörösére nőtt, és az ott tanulók száma megháromszorozódott. És büszkék vagyunk arra is, hogy a magukat a magyarországi németek közösségéhez tartozónak vallók száma ma már megközelíti a kétszázézetet.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A magyarországi németek szenvedéstörténete emlékeztessen minket arra, hogy az ember elidegeníthetetlen joga ott élni, ahová született, abban a kultúrában, abban az országban, azon a településen, ami a saját otthona. Nekünk pedig adjon a Jóisten elegendő kitartást és türelmet, hogy Európát megvédjük, és megtartsuk, és adjon elegendő erőt, hogy a szülőföldön maradás jogát Európán kívül is érvényesíteni tudjuk. A magyar kormány nevében azt kívánom a Magyarországon élő német honfitársainknak, hogy őrizzék meg elődeik emlékét, és tartsák meg gyermekeiket német kultúrában nevelkedő jó magyaroknak. Kegyelet az áldozatoknak. Méltó emlékezet a szenvedőknek. Főhajtás az ártatlanok emléke előtt. Elismerés és dicsőség azoknak, akik segítették a bajba jutott magyarországi németeket.

Isten éltesse a velünk élő német honfitársainkat!